

КЪМЪ ЮГЪ

Отлитатъ птицитѣ далеко
къмъ топли, слънчеви страни.
О, какъ се носятъ леко, леко
къмъ чуднитѣ далечини!

На югъ простори неизмѣрни
и сочни, зрѣли плодове
ги мамятъ, а децата черни
стоятъ на чудни брѣгове.

Тамъ има топло, знойно лѣто,
тамъ всичко почва да цѣвти,
а тука гаснатъ цвѣтоветѣ
и есененъ вѣтрецъ лѣхти.

Летете, птици устремени!
На топлия, далеченъ югъ,
носете поздрави отъ мене,
но знайте: пакъ ви чакамъ тукъ!

Симеонъ Мариновъ

ЛѢТНА НОЩЪ

Какъ ли ще дочакамъ
свѣтлата зора?
Дебнатъ черни дракони
въ страшната гора.

Татко ме остави
на бостана самъ,
азъ нали разправяхъ,
че съмъ вече голѣмъ.

Но отъ страхъ замира
моего сърдце.
Месечко прибира
своитѣ овце.

Месечко надува
медния кавалъ,
а пѣкъ тѣ лудуватъ
въ синята трева.

Накжде ги кара
въ синия безкрай,
иматъ ли кошара,
Богъ едничѣкъ знай.

Тѣхната е лесна
месечко е съ тѣхъ,
слушатъ чудни пѣсни
и не ги е страхъ.

Но и азъ не мигамъ,
не треперя тукъ...
Ехъ, ако издигна
едрия юмрукъ.

Врана ли изграка
въ тъмната гора?
Какъ ли ще дочакамъ
ясната зора?

Иванъ Василевъ